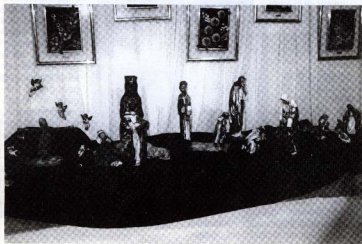

**Butlletí
del**

**Centre
Parroquial
d'Horta**

Any IX * Núm. 37 * Setembre 1993

**Exposició de Manualitats a la Sala de Tennis Taula
Curs 1992-1993**

Feliu i Codina, 7 i 9 * Tel. 427 73 27 * 08031 Barcelona

El gest del llacet blau

El passat dia 20 d'agost, a Barcelona, la gent —no tota, però sí la suficient perquè fos representativa— va manifestar el seu rebuig a la violència i va exaltar el valor de la solidaritat amb totes les seves víctimes, lluint sobre el vestit un llacet blau.

Com va escriure un dels rotatius de la ciutat, aquest gest es va convertir en una «afirmació social de voluntat democràtica i de confiança en la força de progrés que representen la pau, la convivència i la llibertat».

Aquestes manifestacions són realment interessants. A més, una societat que és capaç d'expressar els seus sentiments i les seves actituds a través de gestos com aquest és una societat viva, dinàmica, que pot mirar el futur amb esperança.

El llacet solidari ha estat un gest de pau. I el que cal resaltar és que ha estat un gest col·lectiu. Gent de diferent cultura, de diferent mentalitat, d'ideologies ben diverses, ha estat unida per un gest senzill. Benvinguts siguin aquests gestos, expressions o

manifestacions que uneixen moltíssimes persones en un mateix desig!

Tant de bo aquest gest hagi estat un clam, i obri de debò un horitzó de pau i de llibertat!

Però també penso que el gest hauria d'expressar l'anhel de refusar, del tot, qualsevol rebrot de violència i d'agressivitat. Perquè no seríem conseqüents si rebutgéssim un tipus de violència i n'exaltéssim un altre.

Per això seria boníssim que de quan en quan ens poséssim d'acord, per exemple, per fer un gest contra la violència que ens ofereixen les pel·lícules de la televisió, o l'agressivitat que es dona sovint entre els conduc-

tors, o la manca d'humanitat que es dona de vegades a la sanitat pública, o en la manca de respecte i d'atenció a la gent gran... I tinguéssim la suficient creativitat i imaginació per anar posant en relleu, a través d'un gest senzill, tan-tes i tan-tes xacres de la nostra societat.

De mica en mica tots ens adonaríem que ens cal fer un pas endavant, amb un cor renovat i un esperit ben desvetllat.

Vinga, ja podem pensar en un nou gest de pau!

Mossèn IGNASI

A la mort de l'Armand Calafell

Estimat company
Armand,

Fa quaranta-sis anys que et vaig conèixer. Eres un xicot seriós, poruc, exageradament ben educat, insegur del teu valer, bon company, amic perfecte.

Quan sorties a l'escenari, sabies entaforar-te en l'esperit del personatge de torn que et calia representar, més bé que ningú. I tu, tan hu-

mil, mai, mai te'n vanagloriares. Has estat un gran artista, Armand. Has estat una persona angelical que tothom ha estimat.

Ens has deixat per sempre —el 29 de juliol de 1993, a l'edat de 71 anys— i sentim una gran pena perquè en el món no trobarem un altre Armand com tu.

Que Déu et doni un bon sitial a la teva glòria.

Dora SERRA

En aquest número:

Pensant en veu alta: El gest del llacet blau / 2

A la mort de l'Armand Calafell / 3

Manualitats: Una gran exposició / 4

Volem ser mil socis! / 5

Cinema: Programació de la temporada 1993-94 / 7

Excursionisme: Empúries i l'Estartit / 8

Juanjo Sanz i Carrión. Entrevista amb la família / 10

Teatre: Festes de Sant Lluís 1993 / 13

Records d'altres temps: Mossèn Joan Icart i la seva obra / 14

Esbart folkloric: Per molts anys! / 18

Tennis de taula: Ascens a 2a divisió nacional / 19

Pujada a Núria amb els veterans del C.E.C / 20

Gastronomia: Curset de cuina / 23
Goigs a llaor de Sant Gaudenci / 24

manualitats

Una gran exposició

Del 13 al 20 de juny de 1993 hi ha hagut als Lluïsos l'exposició reina de l'any: **Tre-**

tes dones d'Horta són unes formidables artistes. Saben fer anar tan bé l'agulla com el pinzell, el sizell com els boxets. Aquestes mans que freguen, renten, cuinen, acaricien i, moltes vegades, veiem deformades de tant feinejar, són les protagonistes i creadores de tots els treballs artesanals que ens mostren una vegada l'any aplegats en aquesta sala dels Lluïsos, coneguda com la Sala del Ping-Pong.

balls Manuals. (Vegeu la portada d'aquest número.)

Quina meravella, senyors meus! Aques-

Les admirem i les lloem. Que per molts anys puguin ser útils.

Secció de Manualitats

Loteria de Nadal 1993

Ja en tenim participacions!

Número 53.375

No deixeu de comprar-ne. Pot sortir premiat.

1993

127è aniversari del Centre Parroquial d'Horta Volem ser MIL socis

=====o0o=====

Durant les festes del 125è aniversari del Centre Parroquial (1866-1991) vàrem començar una campanya per tal d'aconseguir la xifra de mil socis.

Hem arribat als vuit-cents i escaig. Aquest any 1993 volem superar-nos.

**QUE CADA SOCI N'APORTI
UN DE NOU!**

Col·laboreu, si us plau. Con-
venceu un familiar, un amic, un
veí. Tots seran ben rebuts. Hem

d'arribar al soci número 1.000,
abans no s'acabi l'any.

El soci número 1.000 tindrà
una menció especial!

Ompleneu, si us plau, la but-
lleta que trobareu darrera
d'aquesta pàgina.

I recordeu que les quotes
ANUALS són:

Infants, 1.000 pessetes.

Joves, 1.500 pessetes.

Adults, 2.000 pessetes.

=====o0o=====

Volem ser MIL socis

Comptem amb tu

Fes-te soci dels Lluïsos

CENTRE PARROQUIAL D'HORTA

FELIU I CODINA, 7 i 9 / 08031 BARCELONA

TELEFON 427 73 27

Nom: Cognoms:

Adreça:

Població: Telèfon:

Quota anual:

Data de naixement: .. Data d'alta:

Signatura:

Proposants: i

Signatures:

Senyors,

Els agrairé que atenguin els rebuts que anualment els enviarà el Centre Parroquial d'Horta per un import de pessetes en concepte de la meua quota de soci.

Banc / Caixa:

Agència: Població:

Compte / Llibreta:

Signatura:

D.N.I.:

Titular del compte:

**Programació
de la
temporada
1993-94**

CENTRE PARROQUIAL D'HORTA

SETEMBRE 1993:

Diumenge 12	Tarda, a les 5 i 6.30
Dilluns 13	Tarda, a les 6
Dijous 16	Tarda, a les 6
Dissabte 18	Tarda, a les 6
Diumenge 19	Tarda, a les 5 i 6.30

En busca del rey del sol
(Dibuixos animats)
El libro de la selva
(Dibuixos Walt Disney)

OCTUBRE 1993:

Dissabte 9	Tarda, a les 6
Diumenge 10	Tarda, a les 5 i 6.30
Dimarts 12	Tarda, a les 6
Dissabte 16	Tarda, a les 6
Diumenge 17	Tarda, a les 5 i 6.30

Cariño, he agrandado al niño
(Walt Disney)
Astérix en Bretaña
(Dibuixos animats)

NOVEMBRE 1993:

Dissabte 13	Tarda, a les 6
Diumenge 14	Tarda, a les 5 i 6.30
Dissabte 20	Tarda, a les 6
Diumenge 21	Tarda, a les 5 i 6.30

Una monja de cuidado
(Còmica)
Tres pequeños ninjas
(Aventures juvenils)

DESEMBRE 1993:

Dissabte 4	Tarda, a les 6
Diumenge 5	Tarda, a les 5 i 6.30
Dilluns 6	Tarda, a les 6
Dimecres 8	Tarda, a les 5 i 6.30

Bambi
(Dibuixos Walt Disney)
Bambi
(Dibuixos Walt Disney)

GENER 1994:

Dissabte 8	Tarda, a les 6
Diumenge 9	Tarda, a les 5 i 6.30
Dissabte 15	Tarda, a les 6

Su distinguida señoría
(Comèdia còmica)
Akira

Diumenge 16 Tarda, a les 5 i 6.30 (Dibuixos. Juvenil)

FEBRER 1994:

Dissabte 12 Tarda, a les 6 **Somos los mejores**
Diumenge 13 Tarda, a les 5 i 6.30 (Walt Disney)
Dissabte 19 Tarda, a les 6 **Astérix, golpe de menhir**
Diumenge 20 Tarda, a les 5 i 6.30 (Dibuixos animats)

MARÇ 1994:

Dissabte 12 Tarda, a les 6 **La bella y la bestia**
Diumenge 13 Tarda, a les 5 i 6.30 (Dibuixos Walt Disney)
Dissabte 19 Tarda, a les 6 **La bella y la bestia**
Diumenge 20 Tarda, a les 5 i 6.30 (Dibuixos Walt Disney)

ABRIL 1994:

Dissabte 9 Tarda, a les 6 **Freddi, agente 07**
Diumenge 10 Tarda, a les 5 i 6.30 (Dibuixos animats)
Dissabte 16 Tarda, a les 6 **Todos los perros van al cielo**
Diumenge 17 Tarda, a les 5 i 6.30 (Dibuixos animats)

MAIG 1994:

Dissabte 7 Tarda, a les 6 **Babar en la selva**
Diumenge 8 Tarda, a les 5 i 6.30 (Dibuixos animats)
Dissabte 14 Tarda, a les 6 **Aventuras de Chatrán**
Diumenge 15 Tarda, a les 5 i 6.30 (Infantil)

excursionisme

Excursió amb autocar núm. 57

Empúries i l'Estartit

Aquesta, la del dissabte 26 de juny, és l'última excursió del curs 1992-93. Home-natgem a totes les mestres de Manualitats que, incansables any rere any, porten a terme una tasca molt lloable dintre d'aquesta gran Casa que és els Lluïsos d'Horta. Una vegada més, els donem les gràcies. Avui dia són la joia del nostre Centre. Que Déu les recompensi i les protegeixi.

*A les vuit, ben puntuals,
marxem d'Horta tots formals.*

Dos autocars plens d'excursionistes amb ganes de passar-s'ho bé.

*El cos s'ha alimentar;
pararem per esmorzar.*

Uns diuen: «Que bé viuríem si no haguéssim de menjar!» Uns altres opinen: «Què dius ara! Si és el millor plaer del món, una bona menja!». Com sempre, hi ha gustos de tots colors!

*I després, amb alegria,
cap a Empúries farem via.*

Sempre és bonic visitar aquestes runes, bressol de la nostra història, i admirar la

Les illes Medes. Foto: Dora Serra.

bellesa del treball artesanal dels nostres avantpassats. ¿I quins millors admiradors que els components d'una secció de Manualitats?

*Cap a l'Estartit fem carrera:
el «Nautilus» ens hi espera.*

Quina emoció sentim pensant que contemplarem el fons del Mediterrani amb el seus tresors amagats, les àmfores plenes de joies, els grans monstres marins amenaçant-nos amb les seves dents punxagudes, les restes del vaixells pirates carregats de grans cofres curulls de monedes d'or!... Quins somnis!

*Sols veiem quatre peixets
que ens contempnen mig distrets.*

No obstant el desengany, el viatge en vaixell valia la pena. Les illes Medes són precioses. El sol, l'aigua clara, el cel blau, la brisa marina una mica esbojarrada, tot plegat, un gran plaer!

*A Torrent de l'Empordà
ens espera un bon dinar.*

Com els hem fet patir, pobra gent! Hem arribat més tard de les tres! Ja ens creien al fons del mar, jugant amb les sirenes! Després de prendre un cordial, tothom encalmat i ben aposentats als dos menjadors de la fonda, hem fet un bon àpat. De sobretaula, hi ha hagut cantada d'havaneres. Manoi, quina festassa!

L'amo del restaurant, que és alcalde del poble i sacristà de la Parròquia, a més d'altres càrrecs que no ens ha especificat, ens ha mostrat l'església, ens ha explicat la història del llogarret i ha dirigit la salve en honor de la Mare de Déu.

*Ja s'acaba la jornada.
Cap a Horta altra vegada!*

Sobre les 8 del vespre ja érem al carrer Campoamor, davant la Parròquia, d'on havíem sortit 12 hores abans.

*Com que tot ha anat molt bé,
diem: A reveure, fins l'any que ve.*

Roda-soques

Juanjo Sanz i Carrión

Entrevista amb la seva esposa i els seus fills

El dia 10 de juny de 1993 va morir en Juanjo. El seu traspàs va ser tan sobtat que ens deixà aclaparats. Era a la secretaria dels Lluïsos passant comptes amb l'Antoni Monera, quan, de sobte, es queixà d'un intens dolor a l'estómac, després al ventre, després a tot arreu (era un atac de cor). El van traslladar, amb una ambulància, a la Residència de la Vall d'Hebron. Just dues hores més tard, ja era mort.

Com l'hem plorat, Senyor! Era una persona tan bona, tan afectuosa, tan amable! Tots li érem amics íntims!

Quan vàrem conèixer en Juanjo? D'on vingué? Qui era?

Em reuneixo amb la seva família un diumenge del mes de juliol per parlar d'aquest home admirable. M'han convidat a dinar. Al voltant de la taula: l'Emília, la seva esposa, i els fills: Emília, Juanjo i Rosa. L'Adela, casada amb el Juanjo junior i la tia àvia, la Cuca, com l'anomenen dolçament. I jo, naturalment. Recordem anècdotes i parlem sense parar. L'esperit del Juanjo ens acompanya i sembla que dirigeixi l'animació. Després de l'àpat, omplim la taula d'àlbums de fotografies que ens ajudaran a refer la història de l'home i la seva família que durant 33 anys s'ha anat forjant.

L'Emília, l'esposa, ens parla:

— El vaig conèixer l'any 1954. Jo tenia 17 anys i vaig presentar-me a fer una prova de treball a la casa Hispano Villiers. En Juanjo n'era el cap de la secció de Caixa. Era ja un home respectable de 30 anys que impressionava amb la seva compostura seriosa i extremadament educada. Em va fer seure i em digué: «*Su gracia, por favor, señorita...*» Vaig passar la prova, però

estaven descontents de la meua mala lletra. Després de tres mesos fent exercicis de caligrafia, vaig aconseguir el lloc de treball en la secció de Comptabilitat. Passàvem moltes estones junts, repassant números. Sovint em deia: «*Cante, señorita*», referint-se a les quantitats... Vàrem congeniar. Ens aveníem, malgrat els 13 anys de diferència. Ell era tan infantill! Sempre ho ha estat, fins l'últim moment! Als dos anys ens vàrem prometre i a finals del 1959 ens casàrem. Els primers mesos de festejar, jo encara li parlava de vostè!...

Els pregunto on va néixer en Juanjo, i l'Emília m'explica que el seu pare era ferroviari i sovint es veia obligat a canviar de residència.

— En Juanjo nasqué a Gijón. Poc temps després, es traslladaren a Madrid. Quan tenia 12 anys vingueren a Barcelona d'on ja no en sortí. El Juanjo sempre deia: «Jo sóc espanyol, ciutadà del món, nascut a Gijón, criat a Madrid i educat i format a Barcelona». Era un idealista. El seu lema era: Déu, la Pàtria i la Família. Va ser un bon falangista, enamorat de les teories de José Antonio. Va tenir amics en totes les esferes socials. Quan teníem de governador de Barcelona Antonio Correa Vegli-son, també falangista, li oferí un càrrec important dintre del partit. El Juanjo no l'acceptà. Ell deia: «*Yo no cobro por servir a la Patria; yo doy.*» Les seves dàdives no eren pas monetàries, perquè ben magres les vàrem passar moltes vegades! Va haver de canviar de feina una colla de vegades, sempre ocupant càrrecs de comptabilitat. Va patir per les empreses que s'enfonsaren, no pas per les seves negligències, ben segur, que no he conegut home més recte ni més patidor que en Juanjo! Se'n va tirar tantes d'hores extres treballant de franc per intentar salvar o solucionar situacions desesperades!...

L'Emília resta callada, perduda en el seu món pretèrit.

La Rosa, la filla, em mostra un llistat d'anècdotes del pare. Amb cara riallera, el va desglossant:

— El pare gaudia amb tot. Era un admirador de la natura i de l'esport. Ens volia fer uns bons deportistes. Tot ho organitzava com si fos un joc. Donava ordres i tots obeam contents. Li agradaven tant els números que sempre jugàvem a fer sumes i restes ràpides, a casa, al carrer, a l'autobús... S'inventà un crit de guerra que

ment qui fos. Després, de vegades, ens preguntava: «¿Quién era ése?». No sabia estar sol. Quan arribava a casa, en obrir la porta, ja retrunyia la seva veu: «¡Ah de la casa!» Un any, per Setmana Santa, anàrem a Sevilla. Es va entusiasmar! No va parar fins aconseguir posar-se sota el portant d'un dels passos. Va acabar rebotat i feliç! Ell havia de col·laborar a tope. Mira si era gran la necessitat de comunicar-se amb qui fos, que, anant de viatge amb el nostre cotxe, era tota una atracció la de vegades que paràvem en els pobles o

21-10-1959. En Juanjo, casat amb l'Emília.

tots imitàvem quan anàvem a la muntanya. Quan hi havia la volta ciclista a Espanya, la seguïem de casa estant en un gran mapa de carreteres. Resava molt i sempre en veu alta. El qui l'escoltava es quedava admirat i es convertia si no era creient. Cantava més alt que ningú, encara que desafinés, «Asturias, patria querida». Res no li feia por ni vergonya. Tenia amics per tot arreu. Ell abraçava i saludava efusiva-

ciutats per a preguntar una adreça encara que no fes falta, sols pel goig de parlar amb desconeguts. Ens deia: «Para el coche, que preguntaremos a ese nativo». Les criatures eren els seus amics preferits. Quan podia entrar-hi en contacte, li queia la baba de satisfacció...

No sempre ha parlat la Rosa. Els seus germans també hi han ficat collarada.

— Un any va voler formar una tuna

En Juanjo, amb tota la família.

estudiantil amb tots els components de la família. Es va organitzar un bon galliner. No se'n va sortir.

— Qualsevol qüestió familiar era debatuda entre tots, fos l'hora o el moment més inoportú. Quan el pare deia amb veu potent: «¡Quórum!», tots acudíem a parlar-ne fins trobar una solució al problema plantejat.

— Es va dedicar amb cor i ànima a la formació de la seva família. Es va preocupar per a donar-nos una sòlida formació religiosa, a tenir en gran estima la moral, l'esperit de generositat i sobretot a col·laborar desinteressadament allí on podíem arribar, i primer de tot, a casa, amb la família.

— Un dels seus grans jocs era exercir la fantasia. Totes les persones i les coses passaven pel bateig simbòlic. Quan nasqué la primera filla, l'Emília, li donà el sobrenom de Tresor de la Casa. El noi, el Juanjo, és el Símbol de l'Esperança; la

Rosa, l'Ajuda Familiar. Tot objecte, tota cosa, tenia el seu nom simbòlic.

— Cadascú tenia una tasca marcada dins l'ambient familiar. Al crit de «¡Equipo!», tothom es posava en marxa.

— Digueu-me, si us plau, ¿i com va venir a raure als Lluïsos?

— A través de la Parròquia —diu la seva dona—. Nosaltres entràrem a formar part dels equips de matrimonis (érem de l'equip 9) i fou aleshores que tinguérem contacte amb la Casa. En Juanjo de seguida s'oferí per a col·laborar. En les eleccions de l'any 1984 va entrar a formar part de la Junta com a comptable. La mort el va atrapar ocupant aquest càrrec, fent la seva feina. Recordo que l'Anita Sanahuja era la tresorera i d'aquí va néixer una forta amistat que no s'ha trencat mai. En Juanjo estava orgullós dels seus amics. Estimava de veritat tot aquest jovent que corre pel bar i treballa pels Lluïsos. Estimava tothom i patia per tots.

La conversa s'ha allargassat fins a l'última hora de la tarda. Mai no s'ha esborrat la rialla dels ulls i els llavis de la família.

En Juanjo ha deixat arrels ben profundes.

De segur que en entrar a la Cort

Celestial, ha fet una forta abraçada al porter Sant Pere, una altra al seu «*amigo Lucas*», i després, davant de Jesús, ha estès les mans i li ha dit:

— ¡*Aquí me tenéis, Señor!*

Dora SERRA

teatre

Festes de Sant Lluís 1993

Un dels primers assajos de *Mans enlaire*, de Ramon Folch i Camarasa.

D'esquerra a dreta: Daniel Comas, Marta Toboso, Elisenda Toboso, Jordi Dordal (director), Aurora Vives, Ramon Marí i Josep Magrans (director).

Capítol XXXVII

Mossèn Joan Icart i la seva obra

Pocs dels nostres feligresos d'avui dia poden recordar l'esbelta figura de Mossèn Josep Icart, rector que fou de la nostra parròquia des del 1903 fins al 1918. Ell va ser qui aixecà la nostra església parroquial. En prendre possessió del seu rectorat es trobà amb una esglésiola a les afores del poble totalment insuficient per a una feligresia que estava creixent de manera considerable. Ja l'anterior rector, mossèn Tomàs Casas, havia gestionat, amb resultat negatiu, la consecució d'un solar en lloc apropiat, més cèntric, per a construir-hi una església de proporcions més àmplies.

Després de laborioses gestions, el dia 19 de gener del 1909 es signà l'escriptura de permuta de terrenys entre el senyor rector Joan Icart i el patró de la parròquia, senyor Antoni d'Oriol-Cortada i Renom. El 24 de juny del mateix any, festivitat de Sant Joan Baptista, titular de la Parròquia, se celebrà la cerimònia de col·locació de la primera pedra, cerimònia presidida pel cardenal Casañas, bisbe de Barcelona, qui fou rebut processionalment per totes les associacions de la Parròquia amb llurs senyeres i una banda de música. Se celebrà una missa sobre el solar destinat a l'església i, a continuació, el Cardenal procedí a la benedicció solemne i col·locació de la primera pedra. Pocs dies després quedà constituïda la Junta d'Obra formada pel senyor comte de la Vall de Marlés i el

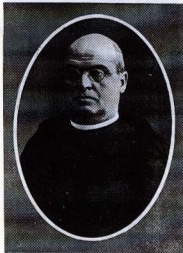
senyor marquès d'Alfarràs com a membres honoraris; i, com a membres actius, hi figuraven mossèn Joan Icart, mossèn Ramon Julià, i els senyors Josep Vallier, Francesc Sans, Miquel Gallart, Joaquim Puig i Ramon Sala.

El 26 de juliol es començaven les obres, el ritme de producció de les quals quedava supeditat a les almoines que s'anessin recollint. Però quasi immediatament, en la trista i desgraciada data del 30 de juliol del 1909, era incendiada i devastada l'antiga església parroquial. Orfe d'església, la parròquia habilità provisionalment el teatre dels Lluïsos per a la celebració de la santa missa, fins que, unes setmanes després, es traslladà el culte a la capella de les germanes dominiques, que també havia sofert incendi i devastació.

Davant d'un esdeveniment tan dolorós com inesperat, la reacció de la feligresia fou admirable, i augmentà esforços i sacrificis que donaren un impuls tan gran a les obres, que el 31 de desembre del 1910 quedà coberta la part de l'església que va des de la façana fins al creuer, amb la qual cosa quedava ja a punt per a ser inaugurada. No hi havia altra imatge que la de Sant Joan —que, per cert, no s'assemblava gens a la que tenim actualment—. Col·locada en una senzilla peanya, presidia un modestíssim altar provisional, davant d'una paret també provisional que des de terra fins a la coberta separava la part construïda de la per construir; aquella paret emblanquinada, alta, molt alta, que recordo perfectament, tota vegada que podia contemplar-la tots els diumenges a la missa de

les 10 des de l'estratègic lloc d'observació del cor, on els *Hermanus* ens situaven als infantons del col·legi que encara teníem lluny la primera comunió.

El 16 de juliol del 1911, amb autorització del bisbe Dr. Laguarda, mossèn Joan procedí solemnement a beneir la primera part de l'església. El diumenge següent es feu la inauguració presidida pel senyor bisbe, a qui donaren la benvinguda, a la plaça del Mercat, totes les associacions amb bande-

Mossèn Joan Icart, Pvre.

res i bandes de música. El Dr. Laguarda celebrà la missa i distribuí la Sagrada Comunió a cent trenta nens que, acompanyats dels pares respectius, la rebien per primera vegada.

Inaugurada la primera part de l'església, es tenien d'omplir els laterals del temple amb els corresponents altars. El primer fou el de Sant Josep, la imatge del qual acompanyaven, més petitoies, les de Santa

Teresa de Jesús i Sant Josep Oriol; s'inaugurà el 7 de maig del 1911, regalant l'altar pel feligrès Josep Vallier.

Només una setmana després s'inaugurava l'altar de Sant Joaquim (a la seva imatge feien guàrdia les de Sant Antoni i Sant Emili); obsequi de la senyora Joaquina Estapé, ocupà el lloc on ara venerem Sant Antoni de Pàdua.

El 17 de setembre del mateix any li tocà el torn a l'altar del Sagrat Cor de Jesús, que era esperat ansiosament per la feligresia. S'havia preparat una gran festa, amb solemne processó per anar a rebre la imatge, però l'autoritat governativa suspengué la processó. L'altar fou costejat per la família Julià.

El 9 d'octubre següent s'inaugurava amb tot esplendor l'altar de la Mare de Déu de Montserrat; l'Orfeó Català cantà la missa solemne; aquest altar fou costejat pel matrimoni Sans-Bernet, que tingué la satisfacció de celebrar les seves noces d'argent dintre de la cerimònia.

I encara abans d'acabar l'any, els dies 1 i 17 de desembre, foren col·locades sobre modestíssims altars, magnífiques imatges de la Immaculada Concepció i de Sant Lluís, que foren possibles gràcies a l'entrega de les noies de l'associació de Filles de Maria i dels joves de l'Acadèmia de Sant Lluís; els petits altars quedaren situats al revés de com estan ara, o sigui que la Immaculada ocupava el lloc on ara hi ha Sant Lluís, i el Sant ocupava l'actual situació de la Immaculada.

En la inauguració de l'altar de la Verge es pogué celebrar la processó que li havia estat denegada al Sagrat Cor; rebent-se la imatge al carrer Fuiton, on esperava artísticament adornada amb flors. Els nostres joves, els joves dels Lluïsos d'aquell temps, tots desapareguts, que havien perdut entre les flames la imatge del patró, obriren una subscripció entre els socis i simpatitzants, recollint el suficient per a costejar la imatge. Des de llavors fins al 1936 la secció de Pietat de l'entitat tenia cura de la conservació de l'altar, fomentant entre els

socis la devoció a Sant Lluís a qui dedicaven tots els anys una solemne festa religio-cultural.

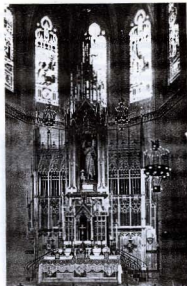
A finals del 1912 quedava enllestida la Casa Rectoral. A més de la vivenda del senyor rector, contenia espaioses sales on els feligresos podien reunir-se còmodament sempre que les necessitats de l'església ho reclamaven. Mossèn Joan Icart, que vivia a dispesa des de la crema de la seva rectoria el 1909, es traslladà a la seva nova residència a primers de maig.

El 1912 el senyor rector reanudà la típica processó del Corpus que tradicionalment se celebrava tots els anys, però que havia quedat interrompuda des de la Setmana Tràgica. Amb aital motiu s'estrenà un artístic tàlem.

Poc després la parròquia fou obsequiada amb la imatge de la Verge del Carme, col·locada provisionalment sobre senzill altar. L'hi acompanyaven les imatges de Sant Isidre i de Sant Antoni Abat. La primera l'adquiriren els pagesos per subscripció i fou portada processionalment des de Ca la Peira. La segona, patrona dels carreters, la comprà el Gremi per subscripció entre els seus socis, nombrosíssims en aquell temps.

Després li tocà el torn a Sant Gaudenci, co-patró de la Parròquia. La imatge, de grans dimensions, beneïda el segon diumenge del 1913, fou promociada per les senyoretes de la colònia d'estiuejants que passaren a recollir almoines per la feligresia.

El 24 de setembre del 1915 fou solemnement beneïda la monumental imatge de la Verge dels Dolors, indiscutiblement la millor imatge que ha tingut la nostra parròquia. Les senyoretes Anita i Conxita Planàs, de Can Marçet, donaren la pietosa imatge, com també l'altar que se li estava preparant i que tenia de servir també per estatjar el Santíssim Sagrament, a l'espera que altar i Santíssim poguessin ser col·locats a l'espaiosa capella que, segons projecte, s'havia de bastir al costat de l'absis, per al culte exclusiu de la Mare de la Déu dels

Altar major de l'església d'Horta, circa 1918

Dolors i del Santíssim Sagrament.

Però abans de la construcció de la capella s'havien d'acabar l'absis i el creuer. I fou en un impuls verament encomiàstic, tant de les famílies de posició benestant com de tota la feligresia, que l'obra quedà del tot enllestida, amb tot i que la coincidència amb la primera guerra europea ho feia semblar difícil, per no dir impossible. El creuer té vint-i-nou metres de llarg per deu d'ample i vint d'alçària, amb tres bòvedes, sostinguda la central per quatre arcs que descansen sobre un joc de columnes molt elegants. L'absis, de forma octogonal, té nou finestres tancades per artístics cristalls de colors, que representen escenes de la vida de Sant Joan.

Mentre s'estaven activant les obres del creuer, s'estava avançant en la construcció de l'Altar Major, de grans proporcions,

ja que així ho requeria l'espaiós presbiteri. L'altar, d'estil gòtic, constava de la taula per a la celebració del Sant Sacrifici, i, damunt de les seves grades, hi havia el sagrari per a l'exposició, al qual es pujava per còmodes escales situades a ambdós costats de la taula; darrera l'escala s'aixecava majestuós el cos de l'altar, on es venerava solament la imatge de Sant Joan Baptista. L'altar va ser obsequi de la marquesa viuda de la Vall de Ribes. No cal dir que la paret emblanquinada va desaparèixer.

Després de l'altar major va ser muntat provisionalment al creuer l'altar de la Mare de Déu dels Dolors, a la imatge de la qual ja es rendia culte des del 24 de setembre del 1915. Estant també destinat al Santíssim Sagrament, contenia un artístic sagrari, i completava el conjunt la taula-combregatori de marbre, sostinguda per quatre columnes.

Col·locats ja l'altar major i el de la Verge dels Dolors, es destinà el dia 8 de juliol de 1917 per la inauguració de l'església acabada. S'havia preparat una solemne processó amb quinze bandes de música, acompanyant les senyeres d'altres tantes entitats, però es tingué de suspendre per disposició de l'autoritat governativa, amb motiu de les lluites socials i els assassinats que estaven a l'ordre del dia. Millorades les circumstàncies, se celebrà la festa el 21 d'octubre; Santa Missa a les vuit del matí, oficiada pel Dr. Francesc de P. Mas, bisbe de Girona; es distribuï la sagrada comunió a una ingent multitud de fidels. A dos quarts d'onze es va cantar missa solemne, oficiada pel vicari general de la diòcesi; a continuació el senyor bisbe de Girona traslladà processionalment el Santíssim des del modest altar en què estava provisionalment fins al que tenia preparat. A la tarda se celebrà l'acte final en què predicà el Dr. Gabriel Auguet, canonge de la catedral barcelonina.

Es donà per acabada l'església, encara que quedava pendent la construcció de la capella del Santíssim Sagrament i Mare de

Déu dels Dolors, obra que no pogué realitzar mossèn Joan Icart, car fou relievat del càrrec de rector de la Parròquia l'any 1918. Ho havia fet tan bé que la jerarquia eclesiàstica li destinà la feina d'aixecar una altra església, aquesta al cor de la ciutat. Va prendre possessió d'un solar de la cantonada Villarroel-Diputació on, amb la seva incontestable empena, edificà la parròquia de Sant Josep Oriol.

Abans de deixar Sant Joan d'Horta, mossèn Icart publicà un llibret-ressenya de 34 pàgines on explica, de manera exhaustiva, tot el relacionat amb la construcció del temple. No cal dir que aital ressenya ha servit a un servidor per omplir la quasi totalitat d'aquest capítol núm. 37 de «Records d'altres temps».

A mossèn Icart se li deu també la vinguada dels Germans de les Escoles Cristianes. Des del 1908 funcionava una escola parroquial a la sala d'actes dels Lluïsos, fundada i dirigida per mossèn Josep Bundo, coadjutor de la Parròquia. La quantitat d'alumnes creixia d'alta manera, que mossèn Icart llogà una casa al carrer Combinació, 82 —avui Chapí, 92— i confià l'administració de l'escola als Germans de les Escoles Cristianes. Al poc temps, el senyor Francesc Iglesias va regalar a la parròquia, perquè servís d'escola catòlica, la casa-torre amb jardí que havia heretat de la senyora Joaquina Estapé, situada als carrers Chapí-Sant Bernabé. Arreglada la casa, amb habitacions per a quatre Germans, i construïda de nova planta l'escola amb quatre aules, fou inaugurada el desembre del 1913, pel Molt Il·lustre Doctor Enric Pla i Daniel, posteriorment cardenal primat de la nació.

També va fundar, el 1910, el Centre de Cultura Social a la cruïlla dels carrers Rectoria i Salses, amb l'objectiu de donar acollida als nens des dels set anys fins que tinguessin l'edat per entrar com a socis als Lluïsos.

Mossèn Icart hagué de viure l'incendi i devastació de les dues parròquies per ell

aixecades amb tants esforços i amb tant d'entusiasme. Però no les va sobreviure pas gaire; els pogué oferir la palma del martiri, car caigué també, vilment assassinat, víctima de la persecució del 1936. Descansa en pau i deu ser un bon valedor de la nostra parròquia i d'aquesta feligresia davant Déu Nostre Senyor. Tinguem-ho present.

Pere SOLÉ i SANS (Soci núm. 1)

esbart folklòric

Per molts anys!

Diu el refranyer: «Quan una obra s'acaba, una altra comença». Per a nosaltres, això només és veritat quan ara iniciem un novell curs i una nova etapa. Amb la satisfacció

Nota.— Tal com faig constar, els fets que figuren en aquest article han estat trets d'un exemplar del llibret de mossèn lcart (editat l'any 1918) que zelosament guarda l'amic Joan Martínez. Si bé posteriorment, per casualitat, he trobat que al núm. 98 de la revista *Ideai*, s'hi transcriu la totalitat del llibret, amb motiu del cinquantenari de la col·locació de la primera pedra del temple.

de retrobar-nos, ens congratulem en contemplar l'alt nombre de dansaires que constitueixen els diferents grups del nostre Esbart i que un any més, amb renovats ànims, volem oferir-vos noves danses del folklore català. Des d'aquí diem que les portes estan obertes per a qualsevol soci que tingui cinc o més anys fins als cent... i que vulgui aprendre a ser dansaire. A veure si aviat podem anunciar que hem arribat al centenar.

Abans de comunicar les properes ballades, parlarem breument del viatge fet pel Cos de Dansa a Bergen (Noruega) el passat mes de maig.

Varen participar al XV Festival Internacional de Dansa que cada any organitza la preciosa ciutat nòrdica de Bergen. El grup estava format per vint dansaires del nostre Cos de Dansa i dotze músics de la Cobla Juvenil La Principal del Vallès. Anaven acompanyats, com a representació de la Junta del Centre Parroquial d'Horta, per la senyora Anna Basté.

El dia 17 de maig, tot celebrant les festes de la Independència noruega, va tenir lloc el Festival de Dansa i Música en un majestuós teatre: el Hall de Grieg. Amb nosaltres, hi actuaren grups de dansa de l'Índia, Suècia, Anglaterra, Rússia, Turquia i Bergen. Cada grup interpretà danses típiques del seu país i fou una bona oportunitat per als nostres dansaires de donar a conèixer la nostra cultura i costums, mitjançant el ball, a un públic tant entès com internacional.

La intenció d'aquest festival no és pas competitiva sinó de convivència i fruïció per part de tots, de les cançons, danses i música. Tot i així, tothom quedà meravellat dels nostres dansaires i foren molt aplaudits.

També actuaren a l'aire lliure en el Centre de la Ciutat, a escoles, places i centres comercials els altres dies. No cal dir que aprofitaren el temps visitant els indrets d'aquesta ciutat, situada al peu de set muntanyes. (Bergen vol dir precisament Muntanyes.) Confiem fer un passi de vídeos al Centre, al qual tothom serà convidat.

Com sigui que: «Una flor no fa abril, sinó mil i mil», després d'aquesta sortida internacional, farem tot el que calgui (les «negociacions» estan avançades) perquè almenys cada any pugui haver-hi una actuació exterior i del nivell artístic de la d'enguany.

Les actuacions ja confirmades per aquest mes de setembre són les següents:

11 de setembre: Actuació a partir de les 10 del vespre al Casino-Hotel de Platja d'Aro a càrrec del Cos de Dansa.

14 de setembre: Amb motiu de la Festa Major d'Horta i com ja és tradicional, hi haurà ballada a la plaça de les Santes Creus. Aquest any hi intervindran els Grups Juvenil i de Pares.

26 de setembre: Participació del Grup de Pares en un Festival Internacional de Veterans, a la tarda, a Sabadell.

A finals de setembre, el Grup Juvenil està invitat a actuar a l'Esbart Gaudí de la Sagrada Família.

I, finalment, anunciem que el dia 3 d'octubre, al Centre Civic Matas i Ramis, amb motiu del lliurament de Premis Literaris, hi haurà actuació del Grup Juvenil.

Com veuen, moltes actuacions i moltes il·lusions. Així doncs... Per molts anys!

L'Albert de l'Esbart

tennis de taula

Ascens a 2a Divisió Nacional

El passat mes de juny vam acabar la temporada 1992-1993 amb un gran èxit de la nostra Secció: el quart lloc obtingut pel nostre equip —que militava en 3a Nacional—, cosa que ens ha donat oportunitat de pujar a la 2a Divisió Nacional.

Aquest gran èxit és mèrit de tots els nostres jugadors, però especialment dels components d'aquest equip:

Jaume J. Miró, Héctor Montañana, Carles Sala, Roger Guarch i Albert Llorente.

Fem un repàs a la distribució de categories per tal de veure clar el lloc on ens trobem:

1. Divisió d'Honor,
2. 1a Divisió Nacional,
3. 2a Divisió Nacional —
C.P. Horta Tennis Taula,
4. 3a Divisió Nacional,
5. 1a Divisió Provincial,
6. 2a Divisió Provincial,
7. 3a Divisió Provincial,
8. Categoria Comarcal.

**Si tens entre 7 i 11 anys i vols
aprendre de jugar a tennis de taula,
vine... T'esperem.**

D'altra banda, ens trobem fent vacances,
tot esperant l'inici de la nova temporada i
els primers tornejos, opens catalans i

estatals, per començar el nostre rodatge.

Secció de Tennis Taula

Pujada a Núria amb els veterans del C.E.C.

Tres quarts de sis del matí del dia 3 de setembre de 1993. Encara és fosc, però a la ratlla de l'horitzó ja clareja. S'endevina el mar allà baix, prop la vila olímpica. A les torres envidriades tintinegen puntets lluminosos: els primers raigs del sol ixent. Tot encaminant-me cap al metro, sento els reflexos de les merles que saluden el nou dia. L'airet és fi, quasi imperceptible; les fulles de les acàcies a penes es belluguen.

Al metro som quatre gats. Una colla de nois i noies, una mica endormiscats, omplenen mig vagó. Porten l'uniforme d'Escoltisme, calçats amb bones botes o wambes d'importació, bones motxilles i sacs de dormir. Fan transbord a Sagrera (deuen anar a buscar el tren).

Quan surto del metro, a Universitat, ja és clar. Ni un sol núvol enterboleix el blau esblanqueït del cel. Estols d'orenetes voleien per sobre dels terrats, tot xisclant alegrement. Els carrers comencen a omplir-se de cotxes i motos que circulen rabent.

A les set en punt ja som tota la colla dalt de l'autocar.

En un tres i no res, arribem a les Quatre Carreteres: hora d'esmorzar.

Camí de Ribes, arribada, distribució dels grups, pujada als jeeps i amunt, cap a Fontalba! Un prat verd, petits pujols i una bonica panoràmica des dels 2.100 metres. El Puigmal amb congestes de neu és acariciat per un núvol mig blanc, mig gris. Noufonts, ben assoleïat, treu el nas allà al fons. Mitja dotzena de voltors voleien ben amunt, sobre els nostres caps. Un gran ramat de vaques i cavalls ens envolten: ara s'acosten, ara s'allunyen tot protestant; ara tornen amb cara de pocs amics...

Comencem la caminada, direcció Núria per un senderol a mig aire de la serra. Travessem tres o quatre rierols que neixen sota els nostres peus: aigües fresques, pures, transparents, que s'esllavissen tartera enllà. La vegetació, a claps, és principalment el pi negre, encatit pel verd groguenc de les mates del neret que ara llueixen les seves belles flors d'un rosa malva. Les comes ermes, són verdes, puntejades d'una gamma de colorins: la grogor del bàlec —el que més domina— i una gran quantitat de petites floretes que fan la delícia dels botànics: violetes, farigola, genciana, mosquitera, pixallits, botons d'or (pulsati-la groga).

Els grossos pedregots, llicorella en gran nombre, brillen com l'argent sota els raigs del sol. L'aire és fresquet. Pugem, baixem, fem parades. Des del serrat de la Fita, a uns 2.200 m, contemplem els edificis de Núria allà al fons; cap a la dreta, el torrent de Fontnegre que aboca les seves aigües al riu Núria, direcció Ribes; tot plegat forma la Coma del Clot, em diu el guia de torn.

Després de passar la Coma de Gombrén, fem la parada per dinar. Són les dues en punt. Si mirem el cel, veiem com ens van encerclant les nuvolades de cirrus i estratocúmulus amb cara de pocs amics (potser obriran les aixetes i ens faran una remullada!). Envoltada de cims respectables, contemplem la vall de Núria. Hi arribem després de la curta baixada, entrant-hi pel camí de la font de sant Gil. Molt a prop, una altra font, dedicada a Mn. Tarrés, amb una estela que diu: «La cançó de l'aigua i la seva transparència pura, us ajudi a lloar Déu». Quin cor d'artista i de mistic, el del Dr. Tarrés! Si veiés avui aquest llac mig dessecat, d'aigua d'un color grisós com la terra negraosa que li fa de llit, de segur que en tindria una decepció.

Grues metàl·liques davant l'església i construccions a mig endegar fan del conjunt un aspecte decebedor. Això és el progrés, senyors meus!

Tarda lliure. Després d'aposenar-nos en les respectives habitacions i descansar un xic, ens retrobem. Què farem, què no farem? Pugem un grup, amb l'aeri, fins al refugi del Pic de l'Aliga. Tot és soledat i silenci a mitja tarda, tot i que el refugi és ple de gom a gom, diuen. Donem una ullada al nostre entorn i fem una interessant lliçó de geografia.

Ens preparem per assistir a la missa vespertina. Farem comunió amb els presents i els absents, que són molts, malauradament, i els enyorem.

Tenim la sort que ens acompanya monsenyor Malaquias Zayas, Canonge S.E. Catedral, Vicari Judicial de l'Arquebisbat, excursionista veterà i Fejocista molt estimat de la gent d'Horta.

Hem parlat de temps pretèrits i dels bons amics i parents que ens han passat al davant cap a la Casa del Pare.

Sopar i dormir. Abans, però, ens han

passat diapositives de Núria, sobretot, flors. Quina variació! Cal venir-hi més vegades si volem conèixer una mica aquestes muntanyes!

Dia 4. Després d'esmorzar ens preparam per l'excursió al Pic de l'Aliga, els caminadors, i al serrat de les Pedrisses, la resta de la colla. El dia és net. A les nou, el sol ja pica. Alguns núvols vagaregen d'ací d'enllà.

Comencem l'ascens al Pic de l'Aliga tot zigzaguejant. El cor batega fortament. Ara una parada amb l'excusa de contemplar el panorama. Una mica més, unes lliçons respiratòries, troballa de més floretes: el miosotis, petites floretes blaves amb dos puntets blancs, com banyetes de cargol; ravenissa de muntanya, unes blanques, altres grogues; bruc nan, molses i... papallones!

No hem trobat el marcòlic groc, la flor emblemàtica de la Vall. No en deu ser el moment oportú. Tornarem, tornarem!

Hem fet el cim! 2.476 metres!

Som la colla de Veterans. Això vol dir que molts passen dels 70 anys i una colleta, dels 80. El més veterà, en Joan Torres, amb els seus 85 ben portats!

Quin aire més net! Quina vista! Som dalt del tossal, al bell mig de l'olla de Núria.

En Manuel, de Mataró, que coneix a fons el país i l'estima com a un filllet del seu cor, ens dona una lliçó geogràfica:

D'esquerra a dreta: Puigmal, Coll d'Er, Pic de Segre, Coll i Pic de Finestrelles, Pic d'Eina, Coll de Núria, Noufonts, Noucreus, Coll de Noucreus, Fossa del Gegant, Coma del Clot, Fontnegre, Torreneules i vall de Ribes.

A les 12.20 ja som de tornada al Refugi del Pic de l'Aliga. Ai, els genolls, com es queixen!

La colla es reparteix: uns baixen amb telecadira, els altres pel camí del Via Crucis. Ja que hem gaudit amb tots els sentits, fent la pujada, enriquem una mica el nostre esperit meditant els signes de la Creu, tot baixant cap al monestir.

Avall! Déu és bo! Déu és Omnipresent! Lloat sia Déu!

A les cinc de la tarda diem adéu a Núria. Un sol radiant ens acomiada.

Agafem el cremallera, i cap a Barcelona falta gent!

Dora SERRA

Dos dies després de l'excursió rebo una nota de Mn. Zayas, acompanyada d'una Nadala seva de l'any 1991, que conté un bonic sonet. La nota diu:

«Benvolguda Dora en J.C. / Ja pots veure que no m'he oblidat de la promesa. / M'ha plagut molt refer el record vostre de quan vivia l'exemplar directiu de la FCC en Ferran, el teu estimat marit. / Com pots veure, és la Nadala de l'any 1991, però el temps no és pas el que més compta, sinó els bons records. Afectuosament. / Malaquias Zayas, Canonge S.E. Catedral, Vicari Judicial de l'Arquebisbat / 5 juliol 1993 / De la Nadala, n'hi ha que admiren la foto que certament és admirable.»

I el sonet fa així:

El Misteri renovat a la «Mer de glace»

Misteri venturós de l'establia,
el Pare ens dona el Verb en dèbil carn;
és Fill, però és Déu que Infant esdevenia
la nit fulgent d'aquell primer Nadal.

Home perfet, en aspre creu penjat
el cos ben mort recobra immortal vida;
per sempre més serà el Ressuscitat
tornant-se per al món, Eucaristia.

Ja no hi haurà definitiu fracàs
que arreu, de dia i nit serà ofrenada...
I un bell matí d'agost, als sobers Alps,

en breu espai de verda raconada,
de nou l'excels prodigi es renovava
fent esclatar de llum la «mer de glace».

(La fotografia que il·lustra la nadala porta aquest peu: 6 d'agost del 1991. Missa a la «Mer de glace», Alps francesos, Massís del Montblanc.)

Curset de cuina

Com l'any passat per aquestes dates, el departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya i la direcció dels Lluïsos ens ha obsequiat amb un altre curset de cuina a càrrec de la nostra estimada Olga Ramis. Els 51 alumnes (48 dones i 3 homes) ens esforcem a prendre nota dels suculentos plats que ens dona la «jefa». Ens reunim a la sala multifuncional de tennis taula, els dimarts i dijous de 10 a 12 hores. La casse és en català (cosa que empenya uns dels assistents ja que només porten 40 anys amb nosaltres i no l'han pogut aprendre). Però com que l'Olga és una dona plivalent, la classe es fa en traducció simultània.

Com sempre, l'Olga ens explica un plat. Acte seguit, surt una voluntària o un voluntari i es posa a cuinar sota l'atenta mirada de la professora. La sala, de vegades, sembla un pati d'escola pel xivarri que hi ha. Sembla ser que el problema del conill està solucionat, però, increïblement, per fer una truita encara s'ha de trencar l'ou. On anirem a parar?

Cap als volts de les 12 arriba en Josep, l'amo, amb la seva llista sota el braç. Ens apunta l'assistència i la fa petar amb tots nosaltres. Un cop hem passat llista, ens disposem a pagar el plat del

dia entre tots els assistents i després a sortejar-lo. L'afortunat/ada dinarà de gust.

El curset arriba a la fi. L'últim dia, en lloc de la típica classe, fem un petit piscolavis. Tots anem ben mudats per a rebre el diploma d'assistència. Acabem el mam i la manduca; recollim i ens acomiadem fins l'any vinent, si tot va bé. Han estat 4 setmanes de matinar per anar al curset. 4 setmanes de bons plats, suculentos receptes i de fer-nos la boca aigua. Ha valgut la pena. Tan de bo en tinguéssim més durant l'any.

A continuació, la típica recepta. Bon profit.

Canelons de marisc. 20 canelons

Beixamel

200 g de ceba
100 g de mantega o margarina
1 pastanaga
100 g de rap
1 litre de llet
50 g de farina (maicensa o crema d'arròs)
nou moscada, sal, pebre blanca

Farciment per als canelons:

250 g de gambes netes
400 g de rap net
50 g de mantega
2 cebes mitjanes

2 pastanagues
30 g de fècula de blat de moro (maicensa)
1 ampolla de crema de llet
1 gotet de conyac
1 gotet de xerès sec
oli, sal i pebre blanca i nou moscada

Preparació de la beixamel:

Trinxem ben petita la ceba, la pastanaga i ho posem a fregir amb la mantega, a foc lent.

Quan estigui daurada, hi afegim el rap tallat petit, hi afegim la farina sense deixar de remenar amb una espàtula (de fusta, si pot ser).

Tenim la llet una mica tèbia, l'afegim a poc a poc, hi posem la nou moscada, ho salpebrem al gust i seguim remenant. Un cop fet, ho triurem tot.

Farciment dels canelons:

Tallem la ceba i les pastanagues ben petites, i ho sofregim una mica amb oli. Quan estigui daurada la ceba, hi posem les gambes i el rap tallat tot a trossets i a foc lent. Afegim la crema de llet, anem remenant, amb el foc mínim, posem la nou moscada, sal i pebre, ho flamegem amb el conyac i el xerès, hi tirem, la nou moscada, ben remenat tot i a foc lent.

Quan ens queda una massa, la deixem refredar i omplim els canelons. Cobrim la plata amb la meitat de la beixamel, hi posem els canelons i els cobrim amb la resta de la beixamel, els gratinem, i bon profit.

Txef Pier Man-Dukaire

GOIGS A LLAOR
DEL GLORIOS
BISBE I MÀRTIR

SANT GAUDENCI

COPATRÓ DE LA
PARRÒQUIA DE
ST. JOAN D'HORTA

Ventre veu a tots en vida,
Ventre cor, com ens complia.
Sant Gaudenci, nostra vida,
protégia-la, si se plia.

Si és Horta tan bonica
és perquè Vós li teniu
un amor que santifica;
i també la benedic;
la veurem per Vós florida
perquè un sigil riu paleu:
Sant Gaudenci, nostra vida,
protégia-la, si se plia.

Us hem vist sempre tothora
no aquies aliar segres;
entre el mal i el maliciós
vostre pau tan ben obligat;
quina flor ens esquitada
hi posem; que bé un muniu:
Sant Gaudenci, nostra vida,
protégia-la, si se plia.

Ventre mi a tots en cema
pel camí que fins al cel,
sua deula de la carter,
de la pena i del recel,
i la sac totes esculteria
i el cel es la veia blanc

Y. Laetentia in Domino, et exsultate juxta.

Sant Gaudenci, nostra vida,
protégia-la, si se plia.

Els miracles us florien
com certis diures la nit
i als públics mortífic,
els lèvies el neguit,
els tornàvem alvaquidat
la dresseta de la pau:
Sant Gaudenci, nostra vida,
protégia-la, si se plia.

Conceïm de prop los passos,
el martiri; no us fa pas
el patir de totes manes
per Jesús Nostre Senyor;
sentida que tot us hi comredia,
i per Déu, us feu esclat:
Sant Gaudenci, nostra vida,
protégia-la, si se plia.

Prediquem nos, puix nos mestre,
tots omes en vstra veu,
el parlar de la ma dextra
qui no se el qu'és dirat!
Alloquim nos la mortida,
el mal cor i net el foc:
Sant Gaudenci, nostra vida,
protégia-la, si se plia.

In que vostre companyia
ens fa dolç nostre camí

qui no us ho agravia
tan de mit camí de mar?
Fou la Vós ben agredit
terra d'Horta tan mar:
Sant Gaudenci, nostra vida,
protégia-la, si se plia.

Ens heu fet a tots de pare
amb la cura episcopal,
i si tots sentim ensare
la veu del pover mortal,
mal no sigal cordula
l'anima, si el cor heu:
Sant Gaudenci, nostra vida,
protégia-la, si se plia.

Sigal ben reconeguem
la parròquia que us val tant,
compasi, nos cor i nos
amb el nostre Sant Joan;
i els dos martiri d'equiditat
fe admirabilia que ens complem:
Sant Gaudenci, nostra vida,
protégia-la, si se plia.

Niçg d'Horta no us oblidat
Sant Gaudenci, adit-vost!
Sigal vstra, nostra vida,
que navega com la nau.

A. Et gloriamini omnes recti corde.

OREMUS

Deus, qui nos concedis sanctarum Martirum nostrorum Gaudencii, Fructosae et Thymphilae natalitia coherere;
de nobis in aeterna beatitudine de eorum societate gradere. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

Soleil
Aigua

Música del nostre
Autors: Guillem

Llibre del Eucaristia
P. Martí d'Alcega de Mas, O. P. M. Cap.

Encarregat de
Mare Parrell